

ƏBƏDİYYAT

Zərifə xanımın xatirəsinə

Sükut içindədir muzey qəbristan,
Heykəllər, türbələr durur yan-yana.
Daim yaraşıqdı torpağa insan,
Burda - məzarda da, sağlığında da!

Dünyün var - hələ də açan olmayıb,
dünya günahkardı deyən görmədim.
Sudur - axıracan içən olmayıb,
çörəkçidir - doyunca yeyən görmədim.

Yatır Nəzim Həkimət son mənzilində,
- Coxdan görüşürük, ay ustad, salam!
Daşla danışdı insan dilində,
dünyən o canlıydı,
sabahı mən daşam.

Budur təbiətin sonu, azəli,
bitir gör insanın güzəri, harda?
Yatır eldən uzaq bir el gözəli,
bəsiyi hardadı,
məzari harda?!

Bu necə dibçəkdi, bu necə çiçək?
torpaqda gül bitib,
torpaqdan ayrı.
Yarpağı gün döyər, meyvəni külək,
bağban uzaq düşsə bir bağdan ayrı.

Gözü yolda qaldı doğma ellərin,
o səfa paylayan loğman qızıydı.
O, bizim ən böyük
Vətənpərvərin,
dünyada yeganə bir dünyastydı!

O, yüksək kürsüdən nitq eləyəndə,
bu, yerdə oturub alqışlayardı.
Xalqın şərəfinə o, söz deyəndə,
bu, ona səadət bağışlayardı.

Özü oxuyardı öz adət ilə,
serini, sözünü doğma diyarın.
Həç vaxt onun-bunun zəmanət ilə,
qəlbina dəyməzdi bir sənətkarın.

Dağlıq Qarabağda şer məclisi!
Vaqif günləriydi... başqaydı dağlar.
Mən də şer dedim,
sevirdi bizi,
özünü tanıyırdı, tanıtırdılar.

Ucaykən hər qəlbə hörmətlə enmək,
ürəyin ürəyə səyahətüymiş.
Mən onda gördüm ki,
sevmək, sevinmək,
insanın ən ali təbiətiymiş.

Gör kimi itirdin, ey ulu dostum,
axtar indən belə qışda, baharda.
'Bir dünya tapmışdın,
taleyin onu,
bir qarış torpağa dəyişdi, harda?!

Gedəni saxlamaq olsaydı mümkün,
bir el yeriyərdi bəlkə də o gün.
Məlhəmi olsaydı gül-çiçək atrı,
çəmənlər dil açar,
yoxdu, - deməzdi.

Ürək istəsəydin, səndən ötəri,
Həç kəs ürəyini əsirgəməzdi.
Su gərək olsaydı Arazla Kürdən,
Araz, Kür o səmtə axardı hökmən.
Od gərək olsaydı günəşdən əyar,
İblisə gətirərdi günəşli ellər!

O, yatır qoynunda əbədiyyətin,
məzari dünyadır, dünyası məzar.
'Eşqin ürəyində yaşayır sənin,
bir eşqi bir ürək yüz il yaşadar.

Yanımda olmadım ağır günündə,
qəminə sərikəm, sonsuzdur o qəm.
Yalnız eşq önlündə,
torpaq önlündə
ayılən o başa mən baş ayırım!

Nəriman Həsənzadə

1985